

שרה מספרת על האולפן שהסתיים

מה שאיפיינ את האולפן שעבר הוא שכמעט ולא היו עזיבות. סיימנו את האולפן עם 80% מהחברים שהתחילו אותו. התרשמתי מדבר אחד, שהיו אפילו מקרים [שניים, שלושה] של אולפניסטים שנסעו לבקר בחו"ל, כדי לטפל בעניינים אישיים, וחזרו לכאן כדי להיות עד הסוף. קשה להסביר למה זה קרה דווקא באולפן זה. היו אפילו כאלה שהיינו מעדיפים שיסתלקו לפני גמר האולפן... גם אלה [לדאבוננו!] נשארו עד היום האחרון, ואפילו יום אחרי זה.

אשר לרכישת השפה העברית – מהפגישות היומיומיות שלי איתם במחסן הבגדים, בהתחלה, במיוחד התלמידים מכיתה א', עושים כל מאמץ להשתמש בשפה העברית שלמדו. חשים שהם גאים בכך שהם מסוגלים להשתמש בשפה, שהם מצליחים לרכוש שפה חדשה. לצערנו, לא עוברים ימים רבים ודוברי האנגלית לגמרי עוזבים את העברית ועוברים לדבר רק אנגלית ביניהם. אציין, שיש אולפניסטים שאינם אנגלו-סקסים, המתלוננים שבעין-השופט "אפשר ללמוד אנגלית יפה", ושדוברי האנגלית מקשים על האווירה "העברית" של האולפן. הם מציינים עובדה ואינם באים בטענות אישיות אל הסביבה, שבאה לעזרת "דוברי האנגלית", מתוך כוונות טובות ליצור יחסי חברות איתם ולקלוט אותם.

כאן עלי לציין שעל אף מה שהערתי קודם, מפי האולפניסטים לא זכיתי אלא לשמוע דברי הערכה ושבח למורים שלהם. אלא מה, הרצון של צעירים אלה להיקלט באופן מלא ומהר אל תוך הסביבה החדשה הוא שגורם להם לחפש תקשורת יותר נוחה ומהירה באנגלית.

אשר ללא דוברי אנגלית – מעט הדרום-אמריקאים, שמדברים אנגלית בעצמם מסתגלים. הצרפתים, אגב, גם הם נשמעים בין דוברי האנגלית עם מעט האנגלית שהם יודעים. אשר לשאר, נוצרת התנגדות חברתית, המתגבשת בקבוצת-אנטי. מתוך כך גם נוצר רושם, שעובר מאולפן אחד לשני, שבעין-השופט יש דעה שלילית על הדרום אמריקאים. אפילו אני, שמוצאי מברזיל, "קלטתי בְּדְמִי" את היחס הזה.

בחיי החברה שבתוך האולפן – אם לא מדובר על פעולה מאורגנת באולפן עצמו, או בתוך הקיבוץ, שגם האולפניסטים שותפים בה – מתחלקים לקבוצות. גם כאן, כמובן, ברוב המקרים קובעת ארץ המוצא והשפה.

גם האופי האישי מהווה גורם. יש כאלה האוהבים לארגן מסיבות פרטיות ומפגשים חברתיים סגורים. ויש לעומתם יותר פתוחים. מדי פעם נמצאת גם קבוצה היוצאת העירה לבילוי. כאן עלי להעיר על דבר שכולם מודעים לו - אחד החסרונות שלנו בעין-השופט, שאין מועדון בקיבוץ ואין גם מועדון לאולפן. עניין זה נמצא עתה בטיפול מזורז ואנו מקווים שהעניין אכן יבוא על פתרונו בקרוב.

לגבי הדעות וההתרשמויות מהקיבוץ, הרבה תלויי במקום העבודה ובמשפחה המאמצת. זה מה שמקרין עליהם יותר מכל גורם אחר. אנו עדים לכך שאולפניסטים בודדים, שהם יותר מבוגרים, ואשר כבר רכשו ניסיון חיים ומסוגלים בעצמם להתרשם, ללמוד ולהעריך את הסביבה הקיבוצית האופפת אותם. אצל אלה יש גם סיכוי כלשהו שיישארו, וזה קרה גם בעבר.

לאולפניסטים יש טענות כלפי הקיבוץ וגם נגדנו, העובדים עימם. ואולם אין זה חשוב ברגע שעוזבים את המקום ומקבלים פרספקטיבה מסויימת. אצל אלה הנשארים בארץ ומוזמנים לביקור – לכולם בלי יוצא מן הכלל יש יחס למקום כמו לבית. הדבר הראשון שהם אומרים כשהם באים הוא: "ITS LIKE COMING HOME AGAIN" ובאנגלית!
הנה השבוע היו לי 5 אורחים בשבת, אולפניסטים לשעבר. כל אחד, ללא הבדל, העיר אותו דבר ממש!
אמרתי שיש לאולפניסטים טענות, ולא ארחיב כאן. הטענות ידועות: אין יחס, מבקרים אותנו יותר מדי, מעירים לנו וכו'.

אני נכנסת עתה לאולפן השישי כמטפלת ואם אסכם בינתיים לגבי עצמי בשלב זה, הייתי אומרת שמבחינה אנושית רכשתי ניסיון שאי אפשר לקבלו בשום מקום אחר וגם לא בשום מחיר. הכרתי צעירים מעניינים ביותר, המהווים חומר אנושי, שלו היה מניע אמיתי לעליה ולקליטה אצלם, ולו היה להם חינוך יהודי, היו יכולים להשתרש יפה מאוד בארץ.

שרה עם צוות האולפן בסוף שנות השבעים